

Veselé Velikonoce

Velikonoční Lerchovák

Velikonoční pranostiky

Je-li Zelený čtvrtek bílý, tak je léto teplé.

Velký pátek deštivý dělá rok žíznavý.

Když na Velký pátek hřmí, na poli se urodí.

Prší-li na Bílou sobotu, bude v létě nouze o vodu.

Na Velikonoce jasno, bude laciné máslo.

Na Boží hod prší, sucho úrodu vysuší.

Omrzne-li na Velký pátek stromový květ, neurodí se ovoce.

Velikonoční rýmování

Velikonoční den

Kristýna Slopovská, 6. A

Než se noc přehoupne v den,
chtěl bych říct jen a jen,
že se těším na výjimečný den.
Ten den mi dají děvčata vejce.
Víte, jaký to je den?
No přeci Velikonoce.
Velikonoční svátky mám tolik rád.
Jen abych se mohl zase mít.
Než se noc přehoupne v den,
chtěl bych říct jen a jen,
že Velikonoce jsou výjimečný den.

Nadílka

Michal Věneček, 6. A

Hody hody jdu teď k vám,
na dveře vám zaklepám.
Doufám, že mi otevřete
a vajíček hodně dáte.

Až mi dáte vajíčko,
vysvitne zas sluníčko.
Hody hody jdu zas k vám,
na dveře vám zaklepám.

Za rok zase přijdu znova
a nadílka bude nová.
Doufám, že se těšíte
a že zvonit mě uslyšíte.

Jaro

**Kateřina Forejtová,
Martina Houbová**

Jaro už se blíží,
všichni ven běží.
Příroda medaili dostane,
za to, že mráz přestane.

Stromy teď nádherně voní
a my spěcháme k nim,
abychom se tou vůní
nadechli dřív, než odzvoní jim.
Z květů brzo vyrostou plody
a my se těšíme na jahody.

Bude nám skvěle,
zahrádku zas překopeme,
zasadíme semínka,
aby nás pochválila maminka.

Já jsem malý
koledníček, tetičko,
přišel jsem si pro
červený vajíčko.
Pro vajíčko červený,
pro koláček bílý, jsem- li
já vám, tetičko,
koledníček milý?

Jaro

Eliška Kirchnerová

Jaro už my máme tady,
všechno všude kvete,
zajíček nám za zahrady
nosí velké mrkve.

Nosí si je do své nory,
je tam někde v lese,
potom zajde do obory,
vajíčka jim zaneše.

Velikonoční skála

V sobotu jsem šla s kamarádkou do lesa, jelikož jsem se schovávaly před klukama, kteří měli pomlázky. Zaběhly jsme hluboko do lesa a sedly si u černé skály. Kluci se k nám blížili a před námi se otevřela skála. Uvnitř byla namalovaná zlatá vejce. Sebraly jsme odvahu a vešly dovnitř, úžasem jsme oněměly. Prošly jsme celou skálou a pár zlatých vajec jsme si vzaly domů.

Druhý den jsme vzaly rodiče a ukázaly jsme jim černou skálu, ale ta se již neotevřela. Začaly jsme jí říkat Velikonoční, protože se na každé Velikonoce otevřela.

Kristýna Klementová, 7. B

Otevření skály

Byl Velký pátek a venku bylo docela hezky. Seděl jsem u stolu s rodinou jako vždy na Velký pátek.

Nevěděl jsem, co mám od toho dne čekat. Zatím probíhal jako vždy. Seděl jsem u stolu a dojídal kukuřici. Za chvíli jsem se zeptal mamky, jestli bych nemohl jít ven. Maminka přikývla, ale řekla, že musím být do sedmi hodin doma. Tak jsem se oblékl a šel jsem na Svatobor, protože jsem slyšel, že tam postavili novou cestu, která se jmenuje Hadovka. Hadovka asi proto, že se klikatí jako had.

Došel jsem do cíle a protože jsem měl u sebe pár korun, koupil jsem si Motolu. Když jsem dopil, zaplatil jsem a vydal se na zpáteční cestu. Najednou jsem stanul před skálou a vzpomněl jsem si na starou pověst, ve které se praví, že se na Velký pátek otvírají skály s pokladem. Jen tak ze srandy jsem zakřičel: „Sezame, otevři se!“ najednou se zablesklo a udělala se úplná tma, když se vyjasnilo, viděl jsem, že se skála opravdu otevřela.

Vstoupil jsem dovnitř a uviděl jsem poklad, pravý nefalšovaný poklad. Předě mnou leželo zlato, stříbro a drahé kamení. Všude se povalovaly zlaté pruty a uprostřed na vyvýšeném místě se třpytil obrovský diamant, že by ho neuneslo ani pět silných mužů.

Sluneční svit se odrážel od diamantu, až z toho oči přecházely.

Pomaloučku jsem si zvykal na toto prostředí, blížil jsem se k velkému diamantu a natáhl jsem ruku. Bátl jsem se ho dotknout, a proto jsem se rozhlížel kolem, všude byla prostě nádhera. Najednou jsem uslyšel divný zvuk. Otočil jsem se a uviděl jsem, že se skála zavírá. Rychle jsem vyběhl ven. Stihl jsem to jen tak tak. Poté jsem se s bušením srdce vypravil domů.

Doma už na mě čekala mamka. Zeptala se mě, co jsem celý den dělal. Převyprávěl jsem jí vše, co se mi přihodilo. Maminka mi nechtěla věřit a řekla: „To byla jen tvá fantazie.“ Já jsem nechtěl mamince odporovat, ale věděl jsem, že jsem tam byl.

M. Marek, 7. A

Malý velikonoční testík

1. Pomlázka, kdy se ženy musí „vyprášit“ vrbovými proutky, původně znamenala:

- a) pomstu mužů za to, jak ženy celý rok vařily
- b) „nadílku“ pro štěstí
- c) omlazení

2. Čeho je symbolem vajíčko?

- a) nového života
- b) barvy životodárného Slunce
- c) nekonečnosti

3. Co je to paškál a jak souvisí s Velikonocemi?

- a) svíce, zapálená od velikonočního ohně
- b) místo v kostele, kde se na Velikonoce zpovídá (vzít někoho na paškál)
- c) nádoba na vodu, posvěcenou přesně o Velikonocích

4. Kdy odlétají zvony do Říma?

- a) od Zeleného čtvrtka do Bílé soboty
- b) od Zeleného čtvrtka do Velikonočního pondělí
- c) od Zeleného čtvrtka do Velkého pátek

5. Proč pečeme jidáše?

- a) je to jiný název pro mazanec
- b) připomínka Jidášovy zrady
- c) připomíná zvony, které odlétají do Říma

6. Co to je korbáč?

- a) slaný sýr
- b) slané pečivo
- c) velká pomlázka splétaná až ze šedesáti prutů

Řešení: 1. c, 2. a, 3. a, 4. a, 5. b, 6. c

Nejen o Vánocích, ale i o Velikonocích se dodržují různé zvyky a tradice, například malování vajíček, pečení beránků, atd. Jak jsou na tom se slavením, pečením a dodržováním velikonočních zvyků naše paní kuchařky, jsme se zeptali paní J. Matějovicové, M. Novákové a L. Kodýdkové. Jako bonus nám prozradily osvědčený recept na velikonoční bochánek.

1. Těšíte se na Velikonoce?

Ano, velmi.

2. Jak u Vás probíhaly Velikonoce, když jste byly ještě děti?"

Asi jako všude, barvily jsme vajíčka, připravovaly jsme samozřejmě velikonoční výzdobu a nesmělo chybět ani něco dobrého, nejráději jsme pekly s maminkou velikonoční bochánek nebo beránka. Když pak přišli koledníci, tak jsme je všemožně zlobily a snažily se je polévat vodou. Ne vždy se nám to podařilo ...

3. Dodržujete nějaké velikonoční zvyky i dnes?

Určitě, snažíme se byt vyzdobit nějakými velikonočními dekoracemi, barvíme vajíčka a samozřejmě pečeme bochánky, beránky a velikonoční sekanou.

4. Pečete na Velikonoce? Porad'te nám nějaký dobrý recept.

Ano, pečeme.

Velikonoční bochánek:

250 g tvarohu

500 g hladké mouky

150 g másla

200 g moučkového cukru

2 vejce

1 vanilkový cukr

2 lžice rumu

5 lžic mléka

1, 5 kypřicího prášku

rozinky, mandle

Kronika rodu Spiderwicků

Arthur Spiderwick: Klíč k určování kouzelných tvorů ve světě kolem nás

Jestli i vy patříte mezi obdivovatele tajemného světa různých zvířátek, potvůrek, bazilišků a jiných strašidylek, určitě neváhejte a tuto knihu si přečtěte.

Toto dílo poskytuje zevrubný přehled o životě, zvyklostech i jednotlivých stanovištích obyvatel světa Neviditelných. Jeho autoři by tě však, milý čtenáři, předem rádi upozornili, že četbou tohoto spisu stáváš se zodpovědným nejen ze znalosti, které jeho prostřednictvím načerpáš, ale také za jejich budoucí uvážlivé využití.

„Při správném rozpoložení jsem přesvědčen o tom, že celý svět je zaplněn tvory, jež nevidíme, a že někteří jsou doopravdy ohyzdní či komičtí, jiní zase zlomyslní nebo pošetilí, většinou však jde o bytosti nevýslovné krásy, jakou nikdo z nás nespatriil – a nejsou nám ani bůhvíjak vzdálení. Vždyť prost’áčci všech dob i mudrcové dávnověku je vídali, a dokonce s nimi rozmlouvali.“

William Hitler Yeats

Co všechno je skutečné?

Tuhle otázku jsem si kladl často – a byt' se zdá, že odpověď na ni zní docela jednoduše, připadá mi s každou další vteřinou stále obtížnější.

Při prohlížení starodávných bestiářů jsem objevil obrovské množství záznamů o bytostech, které podle názoru většiny lidí zaručeně neexistují. A přece jsem v některých knihách narazil na ilustrace a podrobné popisy tvorů, jakými jsou bazilišci, jednorožci, mořské panny nebo skřítki, a všechny se zakládaly na líčení očitých svědků. Podobné příběhy jsou staré stovky, někdy i celé tisíce let – a právě z nich se zrodilo množství slavných pohádek. Ale přestože tato vyprávění dnes vesměs slouží pouze k pobavení dětí, znamená to nutně, že neodrážejí skutečnost?

že se zkrátka

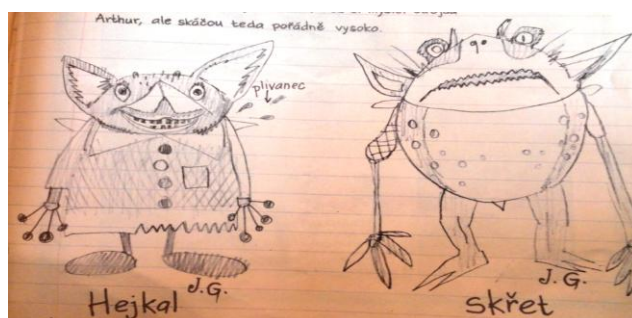
Často se mě lidé ptají, jestli jsem někdy viděl skřítku. To, že jsem zatím neměl to štěstí, z něj však nedělá bytost o nic méně skutečnou, než jste vy nebo já. Nedokážu zahlédnout ani mikroby, a těch se přece všude kolem nás hemží celé miliardy. Jsou prostě jen příliš nepatrné, aby se daly rozeznat pouhým okem, a celá staletí navíc o jejich existenci lidé neměli ani potuchy. Ale to ještě neznamená, že nejsou skutečné. Nikdy jsem na vlastní oči neviděl ani podivné ryby, obývající prý nejtemnější hlubiny oceánů, jenže jsem je viděl vycpané v muzeu – s neméně podrobnými popisy, jaké jsou k vidění i ve starých bestiářích. Takže proč byl měl věřit, že ty ryby skutečně existují? Když tedy kouzelné bytosti nevidíme, může to být tím, k tomu nemáme správné nástroje, nedíváme dostatečně zblízka nebo jsme rozhodli brát na lehkou váhu to, co jsme v životě zažili nebo pocítili.

Čím víc vědců prozkoumává pozemskou přírodu i dávné věky, tím víc objevů lidstvu přinášejí. A kdoví, kam nás tyhle nové objevy jednou zavedou! Čím víc bájí a pověstí jsem prostudovali a porovnali je se vzrušujícími poznatky pana Arthura Spiderwicka, tím víc jsme si začali uvědomovat, co všechno vlastně ještě vůbec nevíme. A znovu jsme se začali ptát: Tak co všechno je tedy skutečné?

Pan Spiderwick začal před více než sto lety psát knihu, kterou právě držíte v rukou. Holly a já jsme se o něm a tomto bádání dozvěděli od trojice jeho příbuzných z rodiny Graceových: praprasynovců Jarda a Simona a prapraneteře Mallory. Ukázali nám jeho dílo, plné obrázků a všemožných pozorování podobných těm, jaké si budete prohlížet na stránkách tohoto klíče – který vznikl tak, že jsme s Holly původní poznatky pečlivě utřídili, nebo se je pokusili vyluštit a rekonstruovat.

Objevy Arthura Spiderwicka jsou naprosto zásadní. Doufáme, že jeho kniha ve čtenářích nejen probudí zájem o úžasně mnohotvárný svět kouzelných bytostí i o vyprávění, jež ho dodnes zachycují, ale také jim poskytne příležitost znovu se zamyslet nad tím, kam sahají hranice skutečnosti.

Tony DiTerlizzi (Arthur Spiderwick: Klíč k určování kouzelných tvorů ve světě kolem nás)

Jmenuji se **Bryndák** a jsem šotek domácí. Domov jsem si zbudoval v komíně, a proto jsem věčně špinavý. Když jdu hledat něco k jídlu, chodím do ledničky k lidem a nechávám za sebou popelavé stopy. Je mi čtyři sta let.

Lidé mě nemají příliš v oblibě, protože jsem trochu nešika a rozbívám věci. To mi připomíná, že musím uklidit tu vázu, co jsem minulý týden rozbil. Snad si toho nikdo nevšiml.

Hlavu mám poměrně zarostlou. Všichni se smějou, že mám velké oči, ale za to já přece nemůžu. Vypadám trochu jako kočka, protože mám dlouhé vousy a špičaté uši. Můj nos je placatý. Pusy mám velikou a úzkou. Zuby září žlutou barvou, protože sehnat kartáček v domě, kde lidé chodí k zubaři jednou za dva roky, je těžké. Moje obočí je tlusté a vousy, škoda mluvit.

Na hlavě nosím dlouho červenou čepici. I když bydlím v komíně, je mi zima, a proto nosím dlouhou šálu omotanou kolem krku. Často si na sebe oblékám dlouhé tričko bez rukávů, které má puntíky. Středně dlouhé kalhoty, které jsou roztrhané nejsou ideální, ale stačí mi. Boty jsou staré, děravé, a proto mi z nich vylézají prsty, vytáhl jsem je z popelnice, tak co byste čekali?

Až někdy půjdete na návštěvu kolem mého komínu, určitě zajděte na návštěvu, rád vás pohostím.

Jana Jandová, 6. C

Plivníky můžete spatřit nejčastěji v lese nebo v poli. Plivník, o kterém vám budu vyprávět se jmenuje **Lojza**. Je mu přibližně osm set let, ale vypadá jako pětileté dítě. Jeho velikost činí osmdesát centimetrů. Je štíhlé postavy. Ač by se mohl působit nebezpečně, strach z něj nejde.

Jeho oválnou hlavu zdobí střapaté hnědé vlasy, na kterých má nasazenou čapku, jež připomíná zvoneček. Na obličejí vystupuje klenuté obočí, výrazné zelené oči, velký nos a úzké rty červené jako jahody. Vypadá jako elf, protože má špičaté uši.

Oděv se skládá z listí, suchých travin a vyloupaných slupek všelijakých semínek. Na zádech se třepetají křídla zelené barvy, která bývají u mladých Plivníků nápadnější. Prazvláštní botky působí jako vypůjčené od řemeslníka.

Má také zvláštní schopnosti. Umí se udělat neviditelným, dovede se proměnit ve strom nebo v jakékoliv zvíře.

Nejraději krade malířské náčiní, mění se ve stromy, straší malé děti a chytá pytláky do pastí.

Myslím si o něm, že je to velice inteligentní malý tvoreček. Když jsem jej viděla poprvé, lekal jsem se ho, ale po chvíli jsem se s ním skamarádila.

Adéla Šandarová, 6. A

Jsem skřítek domácí a jmenuji se **Náprstníček**. Bydlím ve zdech velkého domu, který stojí na kraji města. Tento rok mi bude čtyřicet osm let. Na svůj věk vypadám až moc malý, protože skřítkové domácí rostou, když udělají dobrý skutek a já, jelikož nechodím do společnosti, nemohu dělat dobré skutky.

Mnoho lidí, skřítků i zvířat se mě bojí, ale já vůbec nevím proč. Možná proto, že se trochu zanedbávám, ale mou kuchyň, obývací pokoj nebo ložnici byste nikdy neviděli zanedbané.

Hlavu mám šišatou a na ní řídké vlasy. Na ní nosím čepičku ušitou z myšího kožíšku, do které jsem si zapíchal jehlu s knoflíkem a pár špendlíků. Mám moc velký kulatý nos a kulaté oči. Uši jsou na konci do špičky. Zuby i nohy mám docela dlouhé. Ruce jsou plné mozolů a nenosím boty, protože mou velikost nikdo nevyrobí. Na kalhoty jsem použil starou ponožku, košili jsem sehnal v jednom malém domečku, kde bydlí malé postavičky, kterým se říká panenky. Na uklízení používám náprstek jako kbelík, malou uříznutou houbu na nádobí a k otírání pražchu jsem si vyrobil něco jako badmintonový míček se zapíchnutým špendlíkem uprostřed.

Žádné zvláštní schopnosti nemám, jen umím pořádně a velmi dobře uklízet. Rád chodím se svým kamarádem Světlošek na ryby a na procházky, někdy nás doprovází i Hami Hrdlička. To jsou jediní živočichové, co znám. Rád také uklízím, ale to už víte. Mí kamarádi také říkají, že jsem dobrý kuchař a kamarád.

Tak to jsem já, skřítek domácí, Náprstníček.

Martina Houbová, 6. A

Ahoj, jsem **Riggenbachovic šotek** a v září mi bylo sto let. Řeknu vám, že moje oslava byla jedna z nejlepších, co jsem kdy zažil, ale teď bych vám chtěl něco o sobě napsat.

Nikdo mě nemá moc rád, protože se mě bojí. Ale já jsem hodná obluda.

Jako první si každý všimne mého dlouho špičatého nosu, který jsem zdědil po mámě. Na mé hranaté hlavě nejraději nosím čepice, jelikož mám plešku a všichni by se mi smáli. Určitě jste si všimli i mých malých křídýlek. Někdo si dokonce myslí, že jsem kuře skřížené s čarodějem a skřetem. No kdo ví, možná na tom taky něco bude. Zapomněl jsem na můj hrb, z kterého křídélka vyrůstají. Když je špatné počasí, občas mi v něm trochu chřupe, což není nic příjemného.

Nejraději mám své boty. Nikdy jsem je nesundal, protože jsou velice kvalitní a zakrývají mi má kopytka. A teď pozor! Můj kabát je velice cenný. Když sáhnu do kapsy a vzpomenu si na nějakou věc, hned ji v kapse má. Vyndat takové luxusní sportovní auto dá sice zabrat, ale já zvládnou všechno.

Určitě také nic nevíte o mých zvláštních schopnostech. Nejraději používám létání, nesmrtelnost, hypnotizování, převtělování a cestování časem.

Rád bych si našel kamarády, i když jich pár mám. Myslím si, že jsem hodný, ale můj vzhled mi to kazí.

Bára Onderová, 6. A

Jsem trpaslík a jmenuji se **Světloš** a rád pobývám v dolech. Je mi už sto let. Rád si pochutnávám na dobrotách, a proto mám malou kulatou postavu.

Na hlavě rád nosím starý klobouk po praprapradědovi. Oči mi nejsou vidět, protože nosím obrovské brýle. V dolní části obličeje mi rostou dlouhé vousy, které mi sahají až na zem. Díky svým velkým uším slyším všechno. Pod očima trůní majestátní nos. Mám dlouhé ruce a o trochu delší nohy.

Rád na sobě nosím nevýrazné a přírodní barvy, abych splynul s prostředím a nebyl příliš nápadný. Nač se také parádit do dolu?

Za ta léta co žiju na zemi už jsem se naučil mnoho nadpřirozených věcí. Umím se zjevovat na místě, kde byste mě rozhodně nečekali, nebo zvedat věci do vzduchu. Jsem ochránce dolu, a proto můžu vidět i to, co by normální trpaslík neviděl.

Ve volném čase rád chodím se skřítkem Náprstníčkem na ryby. Také se občas dlouho procházíme po lese a jen tak pozorujeme, co se kolem nás děje.

Kamarádi o mě říkají, že jsem hodný a rád rozdávám rady. S přáteli si dobře rozumím a mám k nim dobrý vztah.

Kateřina Forejtová, 6. A

Jsem řemeslníček vytrvalý jménem **Alister Sasanka**. Za pět dní oslavím 35 553. narozeniny. Bydlím na blízkém poli v jedné nejmenované zaječí noře, hned pod lískovým keřem, kde šiji své botky. Kamarádím se s trpaslíkem důlním, který se jmenuje Světloš, dále se skřetem Bryndákem.

Myslím si, že jsem celkem hezký a mladě vypadám. Na první pohled mohu působit zlověstně, ale opak je pravdou. Jsem velký dobrák a všem rád pomáhám.

Má hlava vypadá jako zaječí. Zdobí mi ji krásný klobouk s květinami a trávou. Díky velikým uším slyším téměř vše. Očka mám spíše menší, ale úplně to stačí, hlavně že dobře vidím na šití. Mou tvář jistě zdobí milý úsměv a také bradka, kterou jsem si nechal narůst.

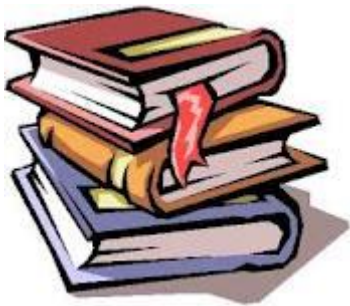
Nádherná hnědá zástěra mi zakrývá bílou košili, která je vždy čistá a pečlivě vyžehlená. Mé kalhoty jsou ozdobeny velkými knoflíky, která jsem si tam přišil pro štěstí. Obrovské spony, které zviditelňují mé botky používám jako ostruhy při jízdě na divokém skotu.

Umím se teleportovat a měním se i v zajíce, kozu nebo člověka, když se neproměním, jsem něco mezi tím. Mezi mé největší koníčky patří samozřejmě šití bot, dbám velmi na jejich design, všem se mé botičky líbí a jsem díky nim všude známý. Náradí na jejich výrobu nosím vždy při sobě, nesmím zapomenout ani tu obrovskou špulku niti, na které sedím. Před každou prací si z ní kus niti ustříhnu a mohu se dát hned do práce. Mimo šití bot také rád hraju fotbal a jezdím parkur.

Tak to jsem já, když budete potřebovat nové botky, víte na koho se máte obrátit!

Kristýna Slopovská, 6. A

Proč už pro knihy v dnešním světě není místo?

Pro knihy tady místo samozřejmě je, ale spíš už nejsou tak hojně využívány. Dříve, když nebyla televize ani rádio, tak si lidé Sherlocka Holmese přečetli, ale dnes se na něj raději podívají v televizi nebo na počítači. Prostě dnes už máme tolik jiných zdrojů zábavy a informací, že knihy jsou pouze jeden z mnoha.

Člověk také odradí poměrně vysoká cena. Když budu například chtít znát příběh Harryho Pottera asi si raději koupíme CD za 30 Kč, než knihu třeba jednu za 300 Kč. Knihám asi na kráse moc nepřidá, že když se natočí nový film je z toho premiéra a velká show. Ale když vyjde nová kniha, zmíní se o tom pár lidí v několika málo pořadech.

Problém je také v neskladnosti knih. Zajímavý způsob je čtečka knih, která může obsahovat i několik set knih, což by mohlo znamenat, že v 1 cm tlusté skříňce formátu A4 můžete mít klidně menší obecní knihovnu.

Myslím si také, že dnes mají větší odbyt knihy odborné, jako třeba učebnice, příručky, průvodce a další.

Osobně moc knih co by mě zajímaly nečtu, ale věřím, že takový lidé stále jsou. Ale jednou až vypnou proud, tak asi základní výbavou každého člověka bude kniha a baterka.

Matyáš Bernard, 8. A

Jednou jsem jela autobusem s babičkou do Prahy. Cesta byla dlouhá, a tak jsem si četla knížku. Naproti mně seděly dvě holky a slyšela jsem, jak jedna říká: „Podívej se na tu holku, to bude určitě šprt.“

Já osobně si myslím, že knížky jsou super. Dokážu se do nich ponořit a je úžasné vžít se do děje knihy. Někdo si řekne, že je to pořádná blbost – ty knihy, ale není to tak.

Teď si všechno můžeme najít na internet, tak k čemu číst knihy, ale když si všechno budeme hledat, tak z toho nic nepochytíme. Když budeme pouze poslouchat televizi nebo rádio, tak se toho dozvíme jen málo.

Pár nevýhod knihy určitě mají. Třeba nevidíme bouřku, o které se v knize mluví. Nevidíme také kouzlo nebo jak se po obloze rozlétají bohové nebo další věci. V knize si nemůžeme popovídat s přáteli, v tom má výhodu Facebook, Skype nebo ICQ. Ale zato se můžeme skamarádit s hlavním hrdinou. Tak proč trávit zbytečný čas na internetu, u televize nebo hraním počítačových her? Když už nechceme číst knihu, raději pojďme ven a řekněme si to tam, než po internetu.

Jiskřičky, které kolem sebe bude rozhazovat čaroděj sice nevidíme ve skutečnosti, ale třeba nám je vytvoří naše představivost. A kdyby nám to přece jen nestačilo, tak se třeba najde člověk, který příběh z knihy natočí a vznikne film. Tak doufám, že třeba změníte názor na knihy a jejich četbu ...

Kateřina Pšeidová, 8. A

Můj názor je takový, že knihy poučují a rozvíjejí naši fantazii a slovní zásobu.

Dnešní doba je doba počítačů, ale kdo si vzpomene na knížky?

Například encyklopedie, jsou poučné, lecco se v ní dozvíš, ale dnes už je to všechno na internetu. Komiksy jsou kreslené obrázkové knížky, ve kterých ani nemůžeš zapojit svou fantazii. Kniha je podle mě lepší pro fantazii a tvůrčí činnost. Komiksy samozřejmě můžou sloužit jako inspirace pro malíře.

Knihy by se měly číst a nejen kvůli příběhu, ale abychom nezakrněli a nepřestali číst. Někteří lidé si už ani nepamatují, co přečetli, i když to bylo před minutou.

Kniha by čtenáře měla v hlavním případě zaujmout. Měl by si občas zajít do knihovny nebo knihkupectví a vybrat si svou vlastní knihu, která by ho bavila a ne aby někdo mu tu knihu vybral.

Dnes ovšem jsou počítače a film, fantazie chybí, protože fantazie ve filmu je už ztvárněná. Počítače tam si ten příběh je už dán.

Můj názor je, že knihy jsou a vždy budou lepší. Já jsem pro knihy!

Ondřej Volák, 8. B

Knihy jsou vyrobené z pevných desek, stránek, písmenek a často i obrázků. Tato krásná stvoření už pomalu vymírají. Protože všechny knihy jsou přepsány na internetu, například pod názvem Čtenářský deník, nebo přímo zadáte název požadovaného díla. Ne vždy na internetu je tento děj pravdivý a správný, dokonce ani ve filmu to není přesné. Proč když musíme číst ve škole, by to nešlo i doma? Jedna knížka za měsíc by nikomu neuškodila

Navíc nám knihy rozšiřují slovní zásobu a pomáhají nám lépe se vyjadřovat a komunikovat s ostatními lidmi. K tomu nám rozvíjí naši fantazii, kterou mnozí z nás postrádáme. A vůbec nechápu jak někdo ve 14 letech mohl přečíst jen 5 knížek. Ne že bych se vychlouvala, ale já jsem přečetla jen 15 knih a myslím si, že je to málo. Každý by měl číst je to skoro jeho povinnost.

Když jsme byli menší, četli jsme více. Neznali jsme počítač, vydrželi u něj sedět klidně deset hodin. Kazí si tak zrak, sluch a celkově mozkové buňky.

Myslím si, že je správné číst, ale s mírou. A není to nic špatného za co by se měl člověk stydět.

Martina Rovňanová, 8. B

Myslím si, že v dnešním světě není místo pro knihy, protože místo toho mají lidé internet. Proč by četli, když všechny knihy jsou na internetu. Pro ně je zbytečná práce číst a ztrácet tím čas, když si celý obsah najdou ve zkrácené verzi na internetu.

Místo toho, aby si ve volném čase četly knížky a vzdělávaly se, sedí děti u Facebooku. Čtení je nebaví, je to pro ně nudné. Všechno volný čas vyplňuje počítač, televize a nebo chození ven. Asi všechno je pro ně lepší než čtení knih.

Najde se sice pár jedinců, kteří tráví odpoledne či večer nad knihami, ale takových je už mělo. Je to škoda, protože z Facebooku se toho tolik nedozví a zdělaní opravdu nebudou.

Na středních školách nebo na základních se ale pozná, že žáci obsah knihy opsali z internetu. A pak z toho mají akorát špatnou známku.. třeba se z toho pak ponaučí a budou číst a ne to opisovat z internetu.

Můj vlastní názor je, že se toast moc nezlepší. Pořád na knihy nebudeme mít čas ani náladu. Dokud bude internet nebo Facebook knihy se číst nebudou.

Martina Šutá, 8. A

Dříve byly knihy v oblibě, protože nebyl internet. Nebyly dokonce ani počítače a ani moc televizí. Proto se četly knihy v dlouhé chvíli. Lidé viděli v knihách více než v životě. Dnes lidé raději tráví volný čas na internetu, v hospodě, u televize nebo posloucháním muziky. Knihy nám už skoro vymizely z paměti, až na nějaké výjimky. Lidé nečtou ani noviny, protože si raději zaplatí internet za 300 Kč na měsíc a každý den si přečtou na novinkách, co se zrovna děje. Internet dává více informací než knihy. Z celého světa hledají lidé co potřebují, aniž by otevřeli nějakou knihu.

Já si myslím, že knihy čtou je děti a starší lidé. Zároveň knihy jsou dražší a dražší. Stále více lidí přibývá u internetu a stále více ubývá lidí, kteří čtou knihy. Lidé mají hodně rádi internet. Ale například Wikipedie dokáže nahradit skoro každou knihu. V knize musí člověk listovat, než najde, co hledá, ale na internetu stačí zadat www. a napsat něco a už to máte před sebou. Knihy se kupují, když hezky vypadají a když jsou staré, tak je skoro nikdo nekupuje. Asi se hází do koše. Podle mě jsou lepší časopisy, než knihy, ale internet je lepší. Každá trafika má alespoň padesát druhů časopisů, křížovek a novin. Na internetu je lepší to, že se tam dostat kamkoliv a zjistit cokoliv. Na internetu nejde jen něco hledat, ale i něco hrát, počítat, překládat, ověřovat a stahovat. V knize jde jen listovat, číst a koukat se na obrázky ale na internetu lze dělat také něco jiného. Internet lze pohánět jiné programy například Skype a různé hry. Já si myslím, že internet je nejlepší a knihy budou je vystavovány v muzeích.

Dominik Šindelář, 8. A

Za padesát let už nikdo nebude vědět, co to kniha vlastně je. Civilizace bude tak zmatená ze všech těch věcíček na elektřinu, že na knihy úplně zapomene. Knihy se budou válet na zaprášených policích, děti se budou učit z počítačů... Tak to je snad ta nejhorší situace, která doufám nenastane.

Proč se tedy na knížka zapomíná? Na to jednoduchá odpověď – technika! Proč si kupovat noviny, když si je přečtu na internetu, proč si kupovat nebo půjčovat knížky, když se můžu kouknout na film, proč trávit čas koukáním do jedné a té samé knížky.

Knížky nás ale doprovází celý život, když jsme byli malí, tak jsme dostávali obrázkové knížky a potom jsme se naučili abecedu a začali číst. Ke knížkám získáváme vztah po celý život, knížky nás nikdy nezklamou, ale počítač ne, může vypadnout proud a podobně. Knihy s námi zůstávají po celý život, počítač ne.

Já si myslím, že na knihy se nikdy nezapomene, protože si každý člověk, který umí číst najde tu svou knížku, kterou si přečte víckrát za život. Dřív nebo později se stejně lidé budou ke knihám gráce, protože knihy jsou věčné a kouzelné.

Jan Procházka, 8. A

V minulosti byly knihy velmi populární, protože děti netrávily všechnen svůj volný čas na počítači a seděním u televize, ale četly si nebo se učily.

Dnes už o knihy není moc zájem, protože vše, co lidi potřebují si najdou na internetu. I povinná četba, která je důležitá je velmi zanedbaná. Jeden člověk, který tu knihu opravdu přečte, napíše její obsah na svůj blog a většina lidí si to opíše, ale i trochu upraví. Ve skutečnosti ani neví, o čem ta kniha je.

Děti už ani nebaví knihy číst a raději se podívají na nějaký film a přitom kontrolují, jestli jim někdo náhodou nenapsal na Facebook.

Co se týká mě a mého zájmu o čtení, tak to taky není žádná sláva. Když mám volnou chvíli, tak si tu knížku taky vezmu a jdu si číst, ale moc dlouho mi to nevydrží. Nejraději mám detektivky od Agáty Christie.

Můj názor na toto téma je, že by se neměly děti nutit do toho, aby si vzaly knížku a šly si číst, ale dát větší pozor na to, aby děti netrávily tolik času u televize a na počítači.

Adriana Březinová, 8. A

V dnešní době se říká, že již tu není pro knihy místo. Pro knihy tu není místo? Může za to počítač. Počítač byl dříve vystavěn pro práci. Dnes je běžné, že ve většině domácností mají počítač. Když přijde dítě domů, tak si zapne počítač a jde na Facebook. Na Facebooku je až do večera, proto nemá čas se učit, ale ani číst knížky.

Další, kdo nečte knihy, je zaneprázdněný rodič, který dělá vše, co dítě neudělalo, protože bylo na Facebooku.

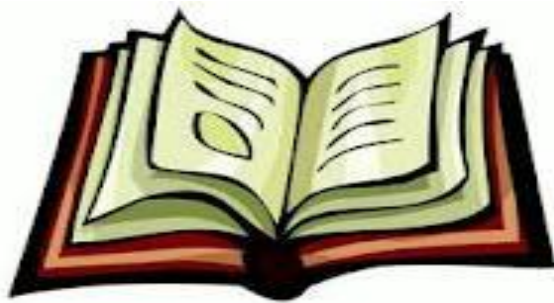
Protože rodič uklízí, proto jde pozdě spát a nemá čas si přečíst ani kousek knížky.

Dříve lidé četli mnoho knih, protože nebyl počítač. Myslím si, že kdyby každý chtěl, tak má na knihy tolik času, kolik by si udělal.

Dnes jsou knihy také v elektronické podobě, ale mnoho lidí je stejně nečte, protože „nemají čas.“ V budoucnu budou všechny knihy v elektronické podobě a já si myslím, že je to špatné, protože zaniknou knihovny.

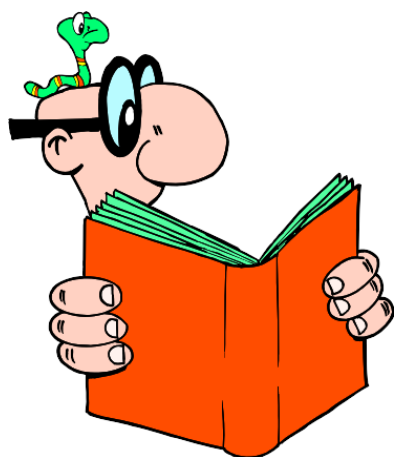
Já ráda chodím do knihovny a také velmi ráda čtu. Myslím si, že číst je dobré, ale že už není mnoho lidí, kteří si v dnešní době čtou.

Blanka Nováková, 8. A

Hádej, hádej hadači ...

1. Ve stáji jsou lidé a koně. Celkem je zde 22 hlav a 72 nohou. Kolik koňů a kolik lidí je ve stáji?
2. Tři muži se potápějí v řece, ale když vylezou z vody, jenom dva mají mokré vlasy. Jak je to možné?
3. Jsem muž a nemám sourozence. Na stěně visí podobizna. Otec muže na obraze je synem mého otce. Kdo je na obraze?
4. Dvě sestry se dlouhou dobu neviděly, a tak se dohodly, že se navštíví a seznámí se svými dětmi. První žena měla jednoho syna a dvě dcery a druhá dva syny a dvě dcery. Kolik sester se tu potkalo?
5. Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co to je?
6. Kolik udělá vrabec kroku za 100 roků???
7.
V zimě dokonce i zebe.
V létě je ho plné nebe.
Na obzoru beránky
zrána jako za večera
proměňuje v červánky.
8.
Každé ráno vesele
tahá spáče z postele.
Za tu službu nevděčníci
hned ho klepnou po palici.

Řešení:

1. Ve stáji je 14 koňů a 8 lidí. Výpočet: $14 \cdot 4 + 8 \cdot 2 = 72$
2. Třetí muž je holohlavý.
3. Můj syn.
4. 6
5. Měsíc
6. Žádný, protože skáče.
7. Sluníčko
8. Budík

Jak to bylo s Jeníčkem a Mařenkou aneb byla ježibaba opravdu tak zlá?

Ten dům byl můj život, moje království, můj jediný přísun peněz. Měla jsem tam kráček a prodávala perníčky, ale ty děti mi to zkazily!

Jednoho večera jsem si pekla perníky a slyšela jsem, jak někdo loupe perník. Tak jsem si řekla: „Dobře, postraším je.“, a hned ze mě vypadlo: „Kdo mi to tu loupe perníček?“ a oni: „Nikdo, to je jen větříček.“ Přišlo mi to dost divné, že by vítr mluvil, ale v tomhle lese se může stát všechno. Pak, po pár minutách, se to opakovalo. Už jsem byla trochu našťvaná, tak jsem zakřičela znovu to samé, opět jsem dostala stejnou odpověď. Pak znovu a znovu, řekla jsem si, že tu snad nejsou ufoňi nebo duchové, tak jsem rozzlobená vyšla ven s koštětem a chytil jsem je, ten větříček. Ty dvě malé potvůrky, co mně loupali perníček, jmenovali se Mařenka a Jenda, nebo tak nějak.

Pozvala jsem je dovnitř. Chovala jsem slušně. Měli pořád hlad, tak jsem je krmila a krmila, až mi snědli všechny zásoby na prodej. Na ozdobu, abych naháněla strach, jsem měla v rohu postavenou klec. Oni tam samozřejmě omylem spadli a zavřeli se. A ještě ke všemu mi moje kočka snědla klíč. Takže se nemohli nijak dostat ven.

Pak se nějakým záhadným způsobem dostali ven, hodili mě do pece, kterou jsem měla samozřejmě taky na ozdobu. Já měla veliké štěstí, vypadla jsem na lopatu a děti utekly, zavolaly policii. Následovala řada výslechů a zajišťování stop. Úplně mě zničily. Už ke mně nikdo nepřišel nakoupit a můj kráček zkrachoval. Jsem na mizině a bydlím u sestřenice, už jsem se poučila. Nikdy, ale nikdy nebudu pouštět děti do mého či půjčeného domu.

Andrea Bartošová, 8. A

Jednoho večera jsem viděla, jak k mé chaloupce míří dvě malé děti. Řekla jsem si, že je tady pohostím svým pozdravem, ale jako „Nazdar Babo!“ Řekla a pozvala jsem je ke mně

Tam jsem jim aby poděkovaly, zvedly se chalupu. Řeknu vám, že Oškubaly mou chaloupku kameněné základy.

Zavřela jsem děti do Krmila jsem je perníkem, řekly, že by rády viděly, jsem jim to ukázat, ale násilím mě donutily vlézt do pece. Zabouchly za mnou dveře a když jsem vylezla, děti už byly pryč.

dobrym pernikem. Slušně jsem je odpověď se mi dostalo pouze: jsem si, že se to občas stává domů.

nanosila mísy perníku. Namísto a doslova zaútočily na mou takové nálety jsem ještě neviděla. z perníku, po které zůstaly pouze

svého nejlépe vybaveného pokoje. aby netrpěly hladem. Jednou mi jak se takový perník dělá. Chtěla

Blanka Nováková, 8. A

Moje chaloupka byla hluboko v lese, aby odolávala zvědavým očím. A kdo vůbec vymyslel, že jsem ježibaba a mám chaloupku z perníku? Přijde srnka, uhryzne, přijde zajíc, uhryzne, přijde jelen, uhryzne, přijde ráno a spím pod širákem. Ne, já jsem obyčejná baba, která peče perníky, a proto mojí chaloupku nazvali perníkovou.

Jednoho dne kolem obcházely děti a ucítily vůni mých perníků. Jelikož právě stydly na okně, proč by si nevzaly? Jak chroupaly už pátý perník, něco jsem slyšela, ale to už sežraly celý plech. Takovou ztrátu jsem nečekala. Naštvala jsem se a ten drzý kluk mě ještě dorazil: „Hele, jak se ježí, baba!“ Tak jsem se stala ježibabou!

Jelikož jsem hodná perníkářka, pozvala jsem je dál a dala jim perníky, protože se mi zdály stále hubené. Ten kluk si nejprve všiml velkých plechů, ale to už se mu v hlavě střídal záludný plán. Ten darebný kluk vymyslel, že by na mě mohl vysoudit všechny mé perníky a celou chalupu, když by řekl, že jsem je chtěla vykrmit a upéct, ale tak to samozřejmě nebylo, já jsem je jen chtěla slušně pohostit. Policie mi zatím neuvěřila, protože kdo by nevěřil těm malým roztomilým dětičkám.

Míša Tješová, 8. A

Moje chaloupka stála uprostřed lesa. Byla celá z perníku a sladkostí. Ve stavbě mi pomohl můj cukrovátor. Stavba netrvalo dlouho a za pár minut byla chaloupka na světě. Jásala jsem tak, až mi křuplo v zádech a musela jsem si je rovnat o strom.

O pár dní později, když jsem si připravovala lektvar, náhle mě něco vyrušilo. Vyšla jsem z chaloupky a zeptala jsem se, kdo mi pořád žere perníček. Ale nestačila jsem se rozhlédnout, protože jsem musela odejít na onu místnost. O dvacet minut později jsem zase slyšela dětské hlasy a načapala jsem dvě děti. Chtěla jsem být milá a pozvala jsem je dovnitř.

Ustlala jsem jim postel, dala najíst a pak když usnuly, koukala jsem se do křišťálové koule a zjistila jsem, že holky jsou dobré v pečení a rozhodla jsem se holčičku zaměstnat, aby dodělala jedno okno, jelikož cukrovátor se mi rozbil. Pak jsem také zjistila, že kluci jsou nejlepší vypasení a rozhodla jsem se ho vypást, abych se proslavila a měla článek v Křišťálové kouli.

Ráno se děti probudily a já jsem jim dala snídani. Chlapec byl zvědavý a vlezl do mé klece, která se omylem zabouchla a já k ní ani nestihla vyrobit klíč. A tak jsem s tou holčičkou pořád zkoušeli vyrobit klíč, ale cokoliv jsme vyrobili, nemělo tvar klíče. Chlapcovi jsme dávali jídlo, ale byl tak nenažraný, až mi spocíval celé zásoby na tři roky.

Další ráno jsem šla zatopit v peci a upéct klíč, ale chlapec se prokousal klecí a jak byl tak tlustý, že do mě omylem strčil a já spadla do pece. Momentálně sedím v peci a píšu tuto závěť. Děti asi utekly a já si užívám ty popáleniny. Možná tady umřu a tak odkazuji majetek své kočce Fildě. Mou verzi se už asi nikdo nedoví.

Tereza Hofmanová, 8. A

Prázdniny u koní

Jednou v létě mi kamarádka Dáda, se kterou jsem se znala už odmalička, nabídla, jestli sni nechci příští den jít ke koním do nedaleké stáje jménem Hořejší Krušec. Já koně miluju, a tak jsem neodmítla. Domluvily jsme se, kdy a kde se sejdeme a už jsem se nemohla dočkat zítřka.

"Konečně se trochu víc sblížím s koňmi." řekla jsem si, když jsem se další ráno probudila. S kamarádkou jsme už ušly slušný kus cesty a já už jsem začala cítit, že tam nevidět budeme. "Tak konečně jsme tady." jsem si oddychla, když jsme dorazily. Přišly jsme do šatny, ve které jsme si nechaly věci. Když jsme šly krmit koně, zeptala jsem se: "Kde je Martina?" Martina byla hlavní chovatelkou koní na Krušci. Dále tu byla ještě Julie a Alena, které čistily koním boxy. "Martina je na Moravě, jela pro svou neteř, která sem přijede na čtyři týdny. Potichu jsem zajásala, ale zároveň jsem se trochu bála, protože jsem nevěděla, kdo to je a jak se chová. Dokrmily jsme koně a Dáda se mě zeptala, jestli si nechci zajezdit, já samozřejmě, velký blázen do koní, jsem neodmítla. Jela jsem na koni jménem Korádo. Korádo byl černý hnědák, dobře vycvičený, ale ten den bylo horko, a tak ho neustále obtěžovaly mouchy, takže hrozně házel hlavou, aby je aspoň trochu setřásl.

Když jsem dojezdila, daly jsme si oběd. Mamka mi připravila výborné špagety, které jsme měly s Dádou napůl. Po obědě přijela Anna, holka, která měla ve stáji ustájeného krásného hnědáka Gerryho. Tmavý hnědák Cháron patřil milé dívce jménem Marie. Dále s dívkami přijel Dan, jejich trenér. Patřil mu černý hnědák Excalibur (řikaly jsme mu Bubák) a tmavý hnědák Siko, také krásný kůň. Jak vyčistili a osedlali koně, jeli trénovat na jízdárnu, kde si postavili menší parkur. Skákali úžasně, a tak jsem neodolala a začala jsem fotit na mobil. Myslím si, že se fotky docela i povedly. Když doskákali, odsedlali koně (samozřejmě nechyběl ani malý pamlsek za výbornou práci) a jeli domů.

Další den jsem opět šla s Dádou ke koním a opět tam nebyla Martina. Jak jsme nakrmily koně, tak se mě kamarádka samozřejmě zeptala, jestli nechci jezdit. Řekla jsem jí, že ne, protože bylo ohromný horko a věděla jsem, že by Korádo zase házel hlavou. "Tak když nechceš jezdit, chceš aspoň ukázat místní koně?" zeptala se Dáda. Zнала jsem jen pár koní ze stáje, a tak jsem jí řekla: „Moc ráda.“ Byli zde úžasní koně: Sultán, Segal, Wild Madnes, Karmen a mnoho dalších. Byla tu i krásná hříbátka: Sargon (kterého jsem si moc oblíbila), Faraon, Zelisa a roček Lovely. Než jsme to všechno prošly, byl čas k obědu. Dnes jsme měly guláš z divočáka a s chlebem. Po obědě přijeli další dva lidé, které jsem neznala, byli to manželé Jana a Jaromír. Jana jezdila na Daille, krásné bílé klisně. Jaromír jezdil na Sorbonovi, to byl tmavý hnědák. Pak ještě přijeli Maruška, Anička a Dan, které jsem znala ze včera. Dnes pro změnu cvičili drezuru na den otevřených dveří. Moc se mi líbilo co všechno dokážou.

"A honem ke koním." řekla jsem si, když jsem v sobotu vstala. Tentokrát nás odvezl můj táta, a tak jsme nemusely ráno šlapat do kopce. Dorazily jsme k parkovišti a tam bylo nějaké neznámé auto. "Jé, já ti zapoměla říct, že se už včera večer Martina vrátila." řekla Dáda, když jsme vystoupily z auta. Přišly jsme do stáje a Martina už nás vítala. Její neteř se asi trochu styděla, a tak tam jen tak postávala. Když jsme odváděly koně na pastvinu, tak jsme se trochu poznaly. Zjistila jsem, že se jmenuje Veronika, je jedináček a sem jezdí už léta. Máme toho spoustu společného a čím déle jsme se znaly, tím více jsme znaly i toho druhého, skvěle jsme si rozuměly a já jsem poznala, že budeme kamarádky ještě na hodně dlouho. Po zbytek dne jsme se skvěle spolu bavily a když jsme odjížděly, už jsem se těšila na zítřek.

Dny ubíhaly a my jsme se skvěle bavily, teda nevím jak Verča, ale dle jejího úsměvu jsem usoudila, že i ona se skvěle baví. Než jsme se nadály, bylo 7. srpna a Verča ten den odjížděla. Nakonec jsem jí řekla: "Skvěle strávené čtyři týdny, nemyslíš? A příští léto musíš přijet." A pak už odjela. Ohromně jsem se těšila na příští léto a byla i jsem zvědavá jestli slib, že přijede, opravdu dodrží.

Kristýna Slopovská, 6. A

Vyvolávání duchů

Když jsem se probudila, šla jsem na snídani a maminka s tatínkem mi řekli, že večer půjdou na jednu sešlost a vrátí se až pozdě večer. Já se o to nijak nezajímala, jelikož jsem si pozvala na večer kamarádky, které u nás přespí. Okolo osmé rodiče odjeli.

Připravila jsem pití a chlebičky a vybrala nějaké filmy. V devět mi přišly kamarádky. Sedly jsem si a koukaly jsem se na film o vyvolávání duchů. Když skončil, tak jsme nevěděly, co podniknout dál. Jednu z kamarádek napadlo, že bychom mohly také zkoušet vyvolávat a my jsme nebyly proti. Sedly jsme si do kruhu, zapálily svíčky a volaly: "SAMARO, PŘIJĚ K NÁM. JESTLI JSI TADY, TAK SE NÁM OZVI." Byly jsme vysmáté do té doby, než se otevřely dveře, okna profoukl studený vítr a jedna z nás se nadzvedla. Začaly jsme se opravdu bát, ale najednou se otevřel zadní vchod a do mého pokoje vešli rodiče. Zaječely jsme. Mamka nám vynadala, že nespíme. Ale když jsme se snažily usnout, tak to nešlo. Od té doby nemůžu usnout, přestaly k nám chodit i moje kamarádky a já taky radši přespím u nich, než bych měla spát ve své posteli.

Kristýna Klementová, 7. B

Co vypráví dům

Jsem rodinný dům pětičlenné rodiny, která mě postavila 25. 7. 2005. Rodina se skládá z maminky, tatínka, nejstarší dcery Lucky a dvojčátek Laurinky a Lukáška. Celé tři roky to byla poklidná a spokojená rodina. Starali se o mě i o zahrádku, jak nejlépe uměli. Až do 30. 6. 2008, kdy maminka zjistila, že jí je její manžel nevěrný. Ještě ten den, mezitím co byly děti u své babičky, se rodiče strašně pohádali. Domluvili se na tom, že ráno dětem vysvětlí, že se tatínek od nich musí odstěhovat. Lucka to pochopila hned a byla na tátu dlouho našťvaná, ale nevěděli, jak to vysvětlit dvojčátkům. Už si přesně nevzpomínám, jak jim to rodiče vysvětlili, ale vím jen, že pak byla dlouho smutná. Pár měsíců šlo všechno v pořádku a bez tatínka. Jednou večer nechala mamina děti doma a šla pryč. Dětem řekla, že jde s kamarádkou na večeri a přišla až v půl dvanácté večer. Takto se to opakovalo aspoň je dnou do týdne. Až jeden večer přišla maminka z práce i s tatínkem.

Tereza Kellerová, 9. B